

Тирола ми рече: тая нощъ вапша милость приличяхте на *василискъ* (животно); а сега не сте така, и драго ми е; това е едно доказателство че вапша милость, не сте, простете ми за рѣчта, разбойникъ. Азъ сѣмъ старъ масторъ, и това дава една стойность на прѣгледваніята ми. Разбойниците сѣ по-разярени на вториятъ день отъ запиранъето си отъ колкото на първиятъ. Теглите ли емфѣе? — Нѣ обикновенно, нѣ не щѣ да ви отрекѣ. Колкото за пригледванъето ви, намирамъ го, извинете ми нѣ твърдѣ съгласно съсъ тоя добъръ разумъ дѣто се съглѣдва у васъ. Ако тая сутрина неприличамъ на василискъ, не е ли възможно щото това промѣняване да се отдаде на едно липсуване на разумътъ, на лесното ми мамене, на надѣждата за едно скорошно освободяване?

« — Повѣрувалъ го бихъ ако вапша милость бѣхте въ тѣмница за други причини; нѣ колкото за държавнитѣ работи, не е възможно да се мисли да сѣ се свършвали въ сегашното време толкова бързо; и вий не сте толкова прости да го вѣрвате. Да прощавате, господине, искате ли още едно емфѣе?

« — Дайте. Нѣ какъ ви е възможно да бждете така весели; като живѣете всѣкога съсъ злочести?

« — Ще повѣрувате може че това го правѣх отъ хладнокрѣвие за злото къмъ другиго, и, право да ви кажѣх, и азъ не знамъ какъ, нѣ ви увѣрявамъ, че често дѣто гледамъ да плачѣхтъ това ми е тежко: тогава ставамъ веселъ, за да развеселѣх тия сиромаси затворници.

« — Дойде ми на умътъ, байо, едно нѣщо дѣто не сѣмъ го мислилъ: то е че човѣкъ може да бжде вардачъ и въ сѣщото врѣме пжленъ съсъ добрина.

« — Занаятътъ не чини нищо, господине: нататѣкъ